

Забелѣж. Когато подиръ *Impératif* ся намѣрѣтъ мѣстоимѣніята *el* и *у*, тогава всички-ты глаголы на първо-то спряж. сѣщо така и оныя на второ-то спряж. кои-то на едно нѣмо е въ настояще окончаватъ, примѣтъ едно *s* на второ-то лице въ повѣлительно-то наклон. *Impératif*. Н. Пр. *donnes-y tes soins*. Погрижи ся тамо.

Когато единъ глаголъ имѣ само отъ единъ слогъ въ първо-то лице на изязвительно-то наклон. въ время наст. то тогава не е простено въ французскый языкъ, и на четири спряж. навѣпросителенъ способъ да ся употрѣби, като в'мѣсто да кажемъ: *sens-je?* угаждамъ-ли? *rends-je?* повращамъ-ли? то на противъ ся казва как'-то слѣдва: *est-ce que je sens?* *est-ce que je rends?* Само формы кои-то слѣдватъ сѣ употрѣбителни: Н. Пр. *vais-je?* вървиж-ли? *suis-je?* съмъ ли? *ai-je?* имамъ ли? *vois-je?* виждамъ ли? *dois-je?* длѣженъ ли съмъ? *dis-je?* казвамъ ли? *fais-je?* правѣж ли? и пр.

Нѣмо-то е накрая на нѣкой глаголъ ще ся промѣни на *é*, ако подирѣ му слѣдва *je*, и то при въпросителни-ты спряж. Н. Пр. *je loue*, хвалѣж, *loué-je?* хваля ли? и пр.